

Ve

– ErtğrulErdoğan · 07 Kasım 2010

VE...

Parkın her tarafı yemyeşil, çiçekler renk cümbüşlüğünde kendisine bakanlara gülümsüyordu. Yaşlı bir adam eline sımsıkı bağladığı kaniş cinsi köpeği ile banka oturdu. Cebinden çıkardığı yiyeceği köpeğine uzattı. Beyaz sevimli köpeğin tüylerinden neredeyse gözleri görünmüyordu. Adam, eliyle köpeğinin çene altını severken kendinden geçtiği belliydi. Köpek, adamın avucundakileri bir çırpıda bitirdikten sonra iki ayağı üstünde durarak şirinliğini ve memnuniyetini gösteriyordu. Çevrede bakanlar bunu görebiliyordu ancak adam göremiyordu. Yanı başındaki beyaz bastonunu alarak uzaklaştığında yaşamın arta kalanları da kuytu köşelerde acımasızca devam ediyordu.

Barış ve kavga... İşte insanoğlunun varoluşundan beri hiç vazgeçmediği iki olgu...

Şehirde geceler ayaz ve yaman... Bir sokak ötede bekleyen kadınlar birazdan atmaca gibi bekleyen erkeklerin pis kokan tenlerine pazarlanacak. Belkide bıçaklanacaklar delik deşik salya sümük bedenlerin altında... Bir çocuk ağlayacak yalnızlığına ve terk edilmişliğine kızarak çektiği tinerle küçücük beynini çürütüp yok edecek... Birazdan stadyumun ışıkları söndüğünde kafaların yarılması arasında taraftarların birbirine haykırdıkları küfürler, kulakları delecek... Az ileride hırsızlarca dükkânların kilitleri kurcalanacak... Gece yaralarına kadar sönmeyen ışıklar altındaki içki sofralarında meze olacak kadınların çürük bedenleri ve mor gözlerdeki hüznü bakışlara rağmen kavgalar yine bitmeyecek... Korkudan titreyen çocuklar ise yorgan içindeki umutsuz ve gözü yaşlı bakışlarla geleceğini arayacak... Ve uzakta ışıkları henüz yeni sönen evlerdeki ebeveynler çocuklarının, masum yüzlerine baktığında gelecek korkusu beklentisiyle yürekleri yanıp, onların eğitim eşitsizliğinde en güzel okullarda okuyup, en iyi yerlerde görev almalarını bekleyecekler.. Hele mürüvvetleri ise en güzel hayalleri olacak gülümsemelerinde...

Ve hiçbir zaman düşünmeyiz avuçlarımızdaki güzellikleri.. Hep farklılığı arayıp konuveririz başka bir güle, aile bozumunda... Mutlu olduğumuzu zannederiz gözümüz kara dalarız geleceğimizin bilinmezliğine hem de en değer verdiğimiz varlıkları hayatın acımasız kucağına bırakarak ve onların dünyalarını yıkarak...

Neyiz biz ya! Para hırsı uğruna dünyanın altını üstüne getiriyoruz acımasızca... Kapitalizmin çarkları arasında nice işsiz bedenler yaratıp yıpratıyoruz. Doymak bilmeyen karların yarattığı sırça köşklere yaşayanları seyrediyoruz imrenerek... İşte iyi yaşam özleminin kavgası bu... Kavga, kavga... Seviyoruz beden incitmeyi.. Kimimiz aile içinde, kimimiz sağ/sol diyerek, iktidar kavgası ediyoruz nimetlerin paylaşımında... Parti içi çekişmeler yaratıyoruz en doğruyu bulmak için kol kırılrsa da yen içinde kalır misali... Ufak bir söz başlatıyor kavgayı. Dedik ya seviyoruz didişmeyi... " Kimdi o kadın?" , " Telefonun niye kapalı?" " Ne bakıyorsun?" , " Recep bey villada oturuyor", " Kemal efendi" gibi daha nice sözlere kızıp kendimizden geçip cinnet geçiriyoruz. İsterseniz bunca üzücü sözlerden sonra bir fıkrayla gülümseyelim. Ve bir adam söze girer;

"Cumartesi sabahı sakın sakın giyinip kahvaltımı ettim. Köpeğimi kapıp sessizce garaja geçtim. Kayığı arabanın üzerine atıp şelaleye doğru yola çıktığımda baktım ki fırtına çıktı çıkacak... Garaja geri döndüm, radyoyu açtım hava durumu, havanın gün boyu böyle gideceğini söylüyor. Eve geri döndüm, yavaşça soyunup yatağa süzüldüm. Uyumakta olan karımın vücuduna arkadan sarılıp arzu dolu kulağına fısıldadım. "Dışarıda hava berbat" On yıllık sevgili karım mırıldandı; " Salak kocam bu havada balığa gitti. İnanabiliyor musun?" Ve bir evde kavga böyle başladı J

Kavgalar yalnızca evde mi? Hayır yaşamımızın her noktasında... Yumruk olmazsa ağızla, hem de aldatırcasına... İşte size yumrukların eksik olmadığı bir çatı daha!.. Hepimizin seçtiği vekilleri büyük umutlarla gönderdiğimiz TBMM Çatısı... Bakın son dönemlerde neler olmuş izleyin;

Sekiz yeni üniversite kurulmasına ilişkin kanun görüşmelerinde, BDP'nin "Etnik Nüfus Yapısı" konusunda verdiği önergede, "Başbakanın mal varlığı" nedeniyle AKP ve CHP birbirine giriyor. "Çok mu acıttı!" tartışmasında AKP Diyarbakır Milletvekili Abdurrahman Kurt, CHP'lerin üzerine yürüyor. AKP'lilerle MHP arasında "Şerefsiz" kavgası... "Mecliste kıvırtan bir Başbakan İstemiyoruz" pankartın açılması arsından çıkan kavga... Kamer Genç'in her konuşması ardanda meydana gelen didişmeler... MHP'nin "Bir metre yakına gel de görelim!" tartışmaları.. Arınç'la Güldal Mumcu arasındaki oda basma diyalogları... Bütçe görüşmelerinde her zaman görülen kavgalar... Yani bitmiyor ve biteceği de benzemiyor... Ne de olsa insanoğlu, Kabil ve Habil'in torunları... Allah Kuran'da "İlimli, hoşgörülü, sakın ve sevecen üslubun benimsenmesinden bahseder ve kulunu tanıtırken onların yumuşak huylu, kavga ve tartışmadan kaçınan, insanlığa karşı ılımlı ve dostça yaklaşan sevecen bir karaktere sahip olduklarını belirtmiş olmasına rağmen bu kavgalar niye?

Niye mi? Çünkü

Dinlemeden, ön yargılarla haykırıyoruz,

Anlamadan konuşuyoruz,

Dürüst değiliz ve gelecek dediğimiz çocuklarımızı sevgisiz yetiştiriyoruz... Okumadan, her konuda atıp tutuyoruz,

Ve en önemlisi de paylaşmayı bilmiyoruz...

Birkaç metre kefenle gideceğimizi bildiğimiz halde dünyayı elde etmeye çalışıyoruz... Yani 'keser' gibiyiz, hep bana hep bana yontuyoruz... Şu dünyada 'testere' olmayı becerdiğimizde işte o zaman gerçek dünyada yaşamın tadını hep birlikte çıkartacağız.

Kısacası bu; İyi yaşayanlarla, iyi yaşayanlara çalışan ve az ücretle yaşam kavgası veren kesimin rejim kavgası... Siz buna ister Cumhuriyet, ister İlimli İslam ister kapitalizm, isterseniz komünizm deyin... Bu rejim kavgası dünya var olduğu sürece kısır döngü gibi devam edecektir... Yani Kral ve kölelerin mücadelesi yeryüzünde hiç eksilmeyecektir...

Bize Cumhuriyeti ve aydınlığı gösteren Atamızı rahmet ve saygıyla anıyorum...

Kavgasız, barış içinde, paylaşımın olduğu bir dünya umudu ile bu haftada esen kalın,

Sevgilerimle...

Ertuğrul Erdoğan

7 Kasım 2010/Bursa